

— Бутахъ го по лицето, дигнахъ му главата — не мръдва.

— Тогазъ?

— Не знамъ. Додохъ да ти кажа. Павелъ разбра всичко. Кръвта се смръзна по лицето му. И идеше му да я изпъде за да сърба, каквото е дробила. Ала знаеше, че и той не е чистъ, та въздържа се.

— Да вървимъ, — проду-
ма той.

И двамата се отправиха тичешкомъ къмъ стария ханъ.

Когато Павелъ влезе при болния — не можеше да го познае. Лицето му като на смъртникъ. Пипна пулса на ржката му и го обзе надежда; не е изгубенъ.

И за да не се губи време поиска оцетъ. Налѣ му вода въ устатата; напръска го съ